

Պարույր Սևակ

Էլեկտրական աղետ

Լինենք խելո՞ք:

Հե՛շտ է ասել...

Ծառը եթե խելոք լիներ՝

Պտուղների համեղ հյութով միշտ կաներ

Իր տոշորված արմատնե՛րը

Եվ իր բնի շոր կոկո՛րդը:

Բա՛, սիրելի՛ս...

Գետն էլ եթե խելոք լիներ՝

Միշտ կհոսեր ուղիղ գծով,

Ամեն տեսակ շեղումներից ապահովված,

Եվ ինքն իրեն չէր ջլատի ոչ մի դեպքում՝

Բաժանվելով մանր ու խոշոր առուների:

Սա էլ գուցե մի առանձի՛ն խելոքություն,

Ուրի՛շ խելք է:

Բա՛, սիրելի՛ս...

Խելո՞ք լինենք:

Սակայն եթե փոքր խելքը շատ մեծ բեռ է,

Մեծն էլ շա՛տ է վտանգավոր,

Բա՛, սիրելի՛ս...

Իսկ ի՞նչ անենք:

Բա՛ն էլ չանենք:

Պատկենք իրար դեմ ու դիմաց՝
Իրար ուղղված երկու սուրսայր սլաքի պես,
Ու կարոտով իրա՛ր նայենք,
Այնպե՛ս նայենք,
Կարծես թե դու լինես կատող,
Իսկ ես՝ անող.
Թո՛ղ մեզանից հուժկու հոսանք առաջանա
Ու լույս դառնա
Ողջ աշխարհի բոլո՛ր մթին տնակներում
Եվ անարև ծմակներո՛ւմ:
Ու երբ վառվեն այդ լույսերը հանկարծակի,
Մարդիկ իրար աչքով անեն
Ու ժպտալով ասեն իրար.
«Միրողներն են իրար նայում»:
Իսկ երբ մարեն այդ լույսերը հանկարծակի,
Մարդիկ իրար վախով նայեն
Ու մտածեն լուռ տագնապով.
«Ի՞նչ վթար էր... չի անցնելո՞ւ»...
Լինենք խելո՞ք:
Լինե՛նք:
Այնպե՛ս,
Որ չմատնենք չար աղետի մեր սերը տաք
Ու... չթողնենք մարդկանց մթնում:

22.III.1964թ.

Դիլիջան